

Un problema polèmic

Si comptes de fer-ho així... Si ho haguéssim fet d'altra manera... ara ens trobem que hem fet curt i, altres exclamacions, és corrent sentir-ho dir, quan la obra ha estat una frustració.

Si tota obra té una finalitat, aquesta té una horitzó imprevist quan no hi ha imaginació, o es cerca el camí més planer, més còmode, és allò: sortir del pas. Si el cas és particular, la cosa no té altra transcendència que dins de les quatre parets de la llar, però si l'assumpte implica una collectivitat, si és exponent d'un poble, aleshores no és qüestió de diversificar els punts de mira, tot és qüestió d'una realització útil per a tothom i llavors l'obra tindrà una projecció cap al futur, ja que de res no serviria sortir del pas, si d'aquí quatre dies se'ns planteja de nou el mateix problema.

Tot això ho explico abans de prendre partit per una obra que pot marcar i deu marcar el pas d'una generació de persones conseqüents, i que el seu esforç serà compensat en deixar resolt un problema que en pitjors condicions hauran de solventar d'altres si és que no volen que Santa Eulàlia de Ronsana sigui bandejat i absorbit com a poble que marca una pauta a seguir.

Una de les moltes coses que hi he observat i això es palesa a la majoria de pobles de caire residencial, és la indiferència existent entre els forans i els del poble, per manca de quelcom que estableixi relacions entre ambdues parts.

Els forans es tanquen dins les seves torres i s'aïllen. Els del poble els veuen com a forasters circumstancials i no se'n preocupen. Ni uns ni altres fan cap pas per atreure's. ni posen cap interès per a trencar aquest gel. No es pot trucar cap porta així si no hi ha motivacions que interessin. Què pot oferir un poble a uns estiuejants que aporten una part econòmica a profit de la comunitat? Doncs, oferir esbarjo, un lloc on voluntàriament concideixi la joventut i també un centre cultural on els majors puguin dialogar.

Això no és utopia, això és el que cal fer si volem solucionar l'ensopiment que domina el nostre poble. Quan el nostre Batlle exposà la inhabilitat de la Casa de la Vila, que calia renovar-la o bé construir-ne una de nova, molts fills del poble s'esperveraren davant la quantiosa despesa a realitzar i la cosa quedà momentàniament paralitzada. Amb les mateixes condicions es troba el Casal Parroquial i es mobilitza una força. Arranjar el Casal Parroquial no és resoldre-ho; es posar un pedaç que no té res a veure amb l'Ajuntament; és diversificar i sortir per la tangent. El Casal Parroquial no pot ésser mai un centre públic de diversió, on concideixi la Joventut, puix que les

seves parets mereixen respecte i la joventut en comportar-se a la seva manera, no s'avindrà a cap subordinació.

Si l'Associació de Caps de Família, manquen d'un local, aquest ha d'ésser a Casa de la Vila —Casa del Poble—. Ja és hora que mirem les coses desapassionadament, és hora de renovació mental i no veure la nostra Corporació Municipal com una delegació d'autoritat del Govern Central. Hem de defensar l'Ajuntament com a cosa nostra i més quan sortosament tenim un Batlle dinàmic i voluntariós, que escolta i deixa dir i, si els nostres representants al Municipi tenen iniciatives hem de colaborar, puix a fi de comptes treballen a favor del poble. L'Ajuntament ens pertany i, si la missió dels seus components és administrar els bens del poble, la nostra collaboració ha d'ésser sincera sense creure que servim ni enlairem. Contrariament, es copsaria una oposició amb aires de capelleta.

Jo no puc dir que sóc fill del poble, ni presumir d'antic veí. Vaig arribar i vaig dir-me: aquest és el poble escollit, i amb tres anys de residència no conec íntimament ningú, però sí que haig de dir que vaig quedar perplex en llegir que l'Ajuntament tenia un fort superàvit, quan el poble feia parlar pel seu estat d'abandó. Ara ja no és així i unificant els esforços de tots, podem edificar el Cap i Casal, creant una obra perenne, l'obra de tots, on el poble pugui oferir a propis i estranys, un lloc per a manifestacions culturals, d'esports i d'esbarjo.

Que aquesta obra portarà una forta inversió de diner; això no és obstacle que no es pugui salvar. Si els interessos de la Caixa Prov. són alts i el deute carregós, per medi de l'Ajuntament es pot finançar el Casal del poble, creant una Societat Popular accionista a amortitzar anyalment per sorteig una part, un fons destinat exclusivament a tal objecte.

Serà un sacrifici econòmic per a molts, però en canvi en pocs anys el poble posseirà un Ajuntament, un Casal i un centre d'esbarjo, i a l'ensems uns diners recuperats. Imaginem-nos un edifici amb soterrani o baixos per a la joventut que no deixa de fer soroll. La planta per l'Ajuntament i el pis per a sala d'actes, cinema, projeccions culturals, conferències, discoteca i biblioteca.

Si el diner ha de tenir una funció social, què millor que utilitzar-lo per a casa nostra. Per descomptat la meua opinió tindrà moltes discrepàncies i fins errònies interpretacions. Que el Casal Parroquial ha arribat a una situació que precisa adecentar-lo, ni discutir-ho. Però acondicionat el Casal Parroquial... es tindrà interès en construir el Casal del poble? Ho dubto, puix ja s'haurà sortit del pas, el poble s'adormirà en allò d'anar fent, característica pròpia de qualsevol persona en cercar el mínim esforç.

E. Condis

Batlle

Plaça Maluquer, 2

Obj. FD 50 - 1'8

PREU: 29.295 Ptas.

Canon

FTb

Li abonem 6.000 ptes. de la seva màquina fotogràfica sigui el model que sigui, en comprar la

